

La phrase suivante est grammaticalement intéressante : « Ze (Robert en Bertrand) **trekken hun oude plunje aan** » (« Ils mettent / enfilent leurs vieilles fringues »).

On y trouve la forme verbale « **trekken ... aan** », qui provient de l'infinitif « **AANTREKKEN** », verbe dit à « *particule séparable* », lui-même construit sur « **TREKKEN** ».

Lorsque « **AANTREKKEN** » est conjugué, cela entraîne le **REJET** de la « *particule séparable* » « **AAN** », derrière le complément (« *hun oude plunje* »), à la fin de la phrase.

Voir le phénomène du **REJET**, entre autres à :

<https://www.idesetautres.be/?p=ndls&mod=grammatica&smod=rejVerbes>

Zijn paspoort en papieren zijn in orde! We kunnen gerust zijn!

Breng de kolonel zijn portefeuille terug, zeg maar dat je hem gevonden hebt!

Julia maken je te veel zorgen! De enige die te vrezen was is Mudfinger en die is verdronken!

James, ik wil er met Robert deze avond even uit. Zou jij onze wacht willen overnemen?

Mij goed hoor!

ROBERT EN BERTRAND TREKKEN HUN OUDE PLUNJE AAN EN GAAN NAAR DE DUINEN, WAAR ZE WELDRS HET SPOOK WEER OPMERKEN.

Ditmaal verwijdert het zich van het graf van Mudfinger, dat het blijkbaar tegen nieuwsgierigen beschermt! Maar nu hebben we hem te pakken!

De vagebonden!...Ze danken dat ik hen niet gezien heb!